

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 7 februari 2024
(OR. en)

6291/24
ADD 6

CLIMA 56
ENV 141
ENER 57
TRANS 50
AGRI 78
ECOFIN 148
COMPET 140
IND 63
MI 136
IA 42

FÖLJENOT

från:	Europeiska kommissionens generalsekreterare, undertecknat av Martine DEPREZ, direktör
inkom den:	7 februari 2024
till:	Thérèse BLANCHET, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	SWD(2024) 64 final
Ärende:	ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN Följedokument till Att säkra vår framtid Europas klimatmål för 2040 och vägen mot klimatneutralitet senast 2050 genom att bygga ett hållbart, rättvist och välmående samhälle

För delegationerna bifogas dokument – SWD(2024) 64 final.

Bilaga: SWD(2024) 64 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Strasbourg den 6.2.2024
SWD(2024) 64 final

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR
SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET, RÅDET, EUROPEISKA
EKONOMISKA OCH SOCIALA KOMMITTÉN SAMT REGIONKOMMITTÉN**

Följedokument till

Att säkra vår framtid

**Europas klimatmål för 2040 och vägen mot klimatneutralitet senast 2050 genom att bygga
ett hållbart, rättvist och välmående samhälle**

{COM(2024) 63 final} - {SEC(2024) 64 final} - {SWD(2024) 63 final}

Sammanfattning av konsekvensbedömningen

En begränsning av den globala uppvärmningen till Parisavtalets mål på 1,5 °C kräver nettonollutsläpp av växthusgaser globalt senast i början av 2050-talet. Den återstående globala koldioxidbudgeten ⁽¹⁾ minskar snabbt, vilket ökar risken för oåterkalleliga tröskeleffekter i klimatsystemet, med ovissa och potentiellt katastrofala konsekvenser för människor och ekosystem. Det är nödvändigt att påskynda åtgärderna för att undvika sådana konsekvenser.

Den europeiska klimatlagen ger kommissionen i uppdrag att lägga fram ett vederbörligt lagstiftningsförslag för ett EU-omfattande klimatmål för 2040 inom sex månader efter den globala inventeringen enligt Parisavtalet. Den globala inventeringen slutfördes vid partskonferensen i december 2023. Syftet med det initiativ som denna konsekvensbedömning omfattar är att genomföra den europeiska klimatlagen, som i lag fastslår att EU åtar sig att bli klimatneutralt senast 2050 samt EU:s klimatmål för 2030 om att minska nettoutsläppen av växthusgaser med minst 55 % 2030 jämfört med 1990 års nivåer.

Målet för 2040 kommer också att prägla EU:s framtida nationellt fastställda bidrag efter 2030 som alla parter i Parisavtalet måste meddela UNFCCC senast 2025 (enligt artikel 4.9 i avtalet). Klimatmålet för 2040 kommer att avgöra takten för en minskning av de EU-omfattande nettoutsläppen av växthusgaser under perioden 2030–2050 på vägen mot en effektiv och rättvis omställning till klimatneutralitet senast 2050.

Konsekvensbedömningen bygger på offentliga samråd och samråd med berörda parter, en omfattande analys av effekterna på energisystemet, marksektorn, andra utsläpp än koldioxidutsläpp och ekonomin samt på utbyten med berörda policyskapande generaldirektorat genom en avdelningsövergripande grupp.

Man undersöker fem alternativ för målet för 2040, för att beakta alla potentiella nivåer av nettoutsläpp av växthusgaser. Bedömningen begränsar i ett tidigt skede antalet alternativ till tre, med en detaljerad bedömning per sektor av de åtgärder som krävs för att uppnå klimatneutralitet senast 2050. Alternativen innebär att målet för 2040 att minska utsläppen fastställs med

- upp till 80 % (alternativ 1), i överensstämmelse med den ”linjära” banan för nettoutsläpp av växthusgaser mellan 2030 och 2050 som avses i klimatlagen (artikel 8),
- två alternativ som är förenliga med de olika vetenskapliga scenarier som är förenliga med målet enligt Parisavtalet om en temperaturökning på 1,5 °C:
 - o minst 85 % (alternativ 2), vilket motsvarar en minskning med 85–90 %,
 - o minst 90 % (alternativ 3), vilket motsvarar en minskning med 90–95 %.

Alternativ 2 återspeglar de totala nettoutsläpp av växthusgaser som skulle uppnås om den nuvarande politiska ramen bevaras och fungerar därmed som ”referensscenariots” målnivå.

I denna konsekvensbedömning undersöks hur dessa tre alternativ står i förhållande till varandra när det gäller deras effektivitet i att

⁽¹⁾ IPCC. De ackumulerade globala antropogena nettoutsläppen av koldioxid som beräknas från ett visst startdatum fram till dess att antropogena nettonollutsläpp av koldioxid uppnås, vilket skulle leda till att den globala uppvärmningen begränsas till en viss nivå.

- uppnå nettonollutsläpp av växthusgaser i EU senast 2050,
- minimera EU:s bidrag till klimatförändringarna,
- säkerställa en rättvis omställning,
- upprätthålla EU-ekonomins långsiktiga konkurrenskraft,
- främja användningen av den teknik som behövs för omställningen,
- säkerställa försörjningstrygghet och EU:s strategiska oberoende, och
- uppnå EU:s bredare miljöpolitiska mål.

Analysen omfattar alla sektorer som behövs för att EU ska nå sitt klimatneutralitetsmål för 2050. Den bygger på lagstiftningen om den gröna given och REPowerEU-åtgärderna för att hantera energikrisen.

Initiativet varken ger förslag om eller bedömer den energi- och klimatpolitiska ramen efter 2030. Denna framtida ram kommer att utvecklas och utvärderas under de kommande åren för att uppnå målet för 2040.

Den största skillnaden mellan alternativen ligger i takten för omställningen. Alternativ 3 är det mest effektiva sättet att föra EU till klimatneutralitet senast 2050, med en större minskning av nettoutsläppen av växthusgaser före 2040. Följaktligen kommer det att innebära färre ytterligare åtgärder efter 2040 för att uppnå nettonollutsläpp senast 2050.

Alternativ 3 leder till de lägsta ackumulerade växthusgasutsläppen (*budgeten för växthusgaser*) för EU, vilket gör det till det bästa alternativet när det gäller EU:s bidrag till att begränsa klimatförändringarna och ger EU:s partner världen över den mest övertygande skjutsen till att påskynda klimatåtgärderna. Genom att uppmuntra tidiga åtgärder är detta det mål som förväntas påverka minskningen av de globala utsläppen mest och öka utsikterna mest för att hålla en uppvärmning på 1,5 °C inom räckhåll, för att begränsa störningarna i alla ekonomier, inklusive risken för oåterkalleliga tröskeffekter för klimatet.

Det finns en tydlig skillnad mellan målalternativen i fråga om betydelsen av ny teknik. Alternativ 3 åtföljs av en snabbare utbyggnad av koldioxidsnål teknik såsom vätgasproduktion genom elektrolys, avskiljning av koldioxid och industriellt koldioxidupptag mellan 2031 och 2040 än alternativ 2. Alternativ 1 skjuter i hög grad upp införandet av denna teknik till det sista årtiondet 2041–2050.

Alternativ 3 kräver högre årliga investeringsbehov 2031–2040 än alternativ 1 och 2, därefter jämförelsevis lägre investeringar 2041–2050. De leder endast till mycket begränsade skillnader när det gäller totala kostnader för energisystem, BNP och konkurrenskraft i fråga om globala exportandelar, medan målalternativ 3 har de största fördelarna i fråga om energioberoende och ökat skydd mot prishöjningar på fossila bränslen, vilket stärker EU:s strategiska oberoende. Alla alternativ leder till en kraftig förbättring av luftkvaliteten och därmed sammanhängande hälsofördelar och begränsar inverkan på miljön.

På det hela taget är alternativ 3 mer effektivt, med större nettovinster när det gäller att undvika klimatförändringar och luftföroreningar än de extra kostnader som krävs för att begränsa klimatförändringarna.

Alternativ 3 kommer att kräva större fokus och åtgärder för att säkerställa en rättvis omställning än de mindre ambitiösa målalternativen, eftersom omställningen påskyndas. Hushållens kostnader ökar dock inte så mycket jämfört med "referensscenariot" i alternativ 2.

Denna bedömning tar inte hänsyn till några politiska åtgärder eller omfördelningsåtgärder som kan förväntas för att hantera sociala effekter.

Analysen visar potentialen för åtgärder på efterfrågesidan, såsom beteendeförändringar när det gäller livsmedel, cirkularitet och mobilitet (som i Life-analysen), för att komplettera omställningen på utbudssidan (som visas i kärnscenarierna) och minska samhällets kostnader för att uppnå målet för 2040: sänka energisystemkostnaderna, behovet av investeringar i (ny) teknik och miljörisker (t.ex. i samband med ökad efterfrågan på bioenergi).

De intressenter som svarade på det offentliga samrådet visade att de var medvetna om de problem som dryftades och gav tydligt uttryck för sitt stöd för målalternativen för 2040, i linje med dem som analyseras i denna konsekvensbedömning. Att målet sätts till 90 % eller mer fick starkt stöd från enskilda (46 %) och civilsamhällesorganisationer (63 %). De flesta företag stödde ett mål på över 80 % (39 %), fördelat på en minskning på mellan 80 % och 90 % (23 %) samt en minskning på över 90 % (16 %), med mindre stöd för en minskning på 75–80 % (29 %). Forskningsorganisationerna fördelades mellan ett mål på 80–90 % och ett mål på över 90 % (35 % vardera).

I konsekvensbedömningen dras därför slutsatsen att det rekommenderade alternativet är alternativ 3, ett mål för nettominskning av växthusgasutsläppen i EU på 90–95 % fram till 2040. Detta är i linje med råden från det europeiska vetenskapliga rådgivande organet för klimatförändringar. Det ger den bästa balansen mellan å ena sidan klimatambitionen och bidraget till en rättvis andel av den globala koldioxidbudgeten för att uppnå temperaturmålen i Parisavtalet och å andra sidan den finansiella och tekniska genomförbarheten.

Fördelarna med alternativ 3 uppväger de begränsade nackdelarna jämfört med alternativ 2, referensscenariot, och alternativ 1 när det gäller rättvis omställning, konkurrenskraft och tänkbara miljömässiga kompromisser eller försörjning av kritiska råvaror. Det är kompromisser som kan hanteras och dämpas genom den kommande klimat- och energiramen och den övergripande möjliggörande ramen.

Omställningen kommer att bidra till att skydda EU från häftiga överraskningar till följd av geopolitiska händelser och global fragmentering, särskilt genom att beroendet av fossila bränslen minskas och en tryggad energiförsörjning ökas. Försörjningstryggheten för kritiska råvaror måste övervakas och förutses. Det kommer att vara viktigt att hantera övergången på ett effektivt sätt för att säkerställa överkomliga priser för hushållen och den europeiska industrins konkurrenskraft.